

LEVÉL ILJA ERENBURGNÁK

Nagy útról várunk vissza így rokont,
jó ismerőst, ahogy most várunk Téged.
Neked szól kedves, zengő húrokon
zenénk, s ezer torokból tiszta ének.
Köszöntenek termékeny földjeink,
kövérre hizott, sárguló kalászkok;
földig hajló gyümölcsfa Néked int.
Szóke Tiszánk, mint ismerős barátot,
úgy üdvözöl, s kihúzta jól magát
hidunk; köszöntő verset írt az égre
kéményével a Textilkombinát.
— Ötéves tervünk első büszkesége.
Köszöntenek a szorgos emberek,
szövönők, ácsok s tisztai halászkok.

Nagy útról várunk így kedves rokont,
barátot, elvtársat, ahogy ma Téged.
Kérünk, hogy öntsd tiszta szavakba, mondd
el érces hangon, mit e sík vidékek,
lankás mezők, folyók s virágzó fák
susognak; miről gyáraink dohognak,
miről gyermeküket tartó anyák beszélnek,
miről éneket mond e földnek népe,
miért harcolnak izmos emberek...
Kiáltsd világgá tiszta hangon: Béke!
Szavak kovácsa, lélek mérnöke,
adj szárnyat egyszerű gondolatoknak,
hadd tudja meg e roppant földteke,
ifjú forrásaink miről csobognak!
Hogy napsugárt s esőt akar e föld
s termő, tártós békét e földnek népe,
hogy nőjjön bérceken a büszke tölgy
s embernyi rozs szelíd völgyek ölébe,
hogy édesanyák síma homlokát
ne vonja ráncokba a féltés gondja,
hogy kedvesét a kedves, s hű barát
a legjobb társát soha ne gyászolja...
Kiáltsd világgá: Tettre kész e nép!
Lefogja orvul támadók kezét!
Kiáltsd világgá — a Föld minden népe
hadd tudja meg —, hogy egy-téstvér vagyunk!
Szavunk
egyszerre hangzik Nyolcszázmillióval...
Roppant erő ez, s nem marad alul,
ki velünk jön; mert jönnek mind a népek!
A vértől mocskos fegyver porba hull:
a béke győz,

az alkotás,

az élet!